

ната слава . . . Прости ми . . . “ Тукъ има слѣди отъ сълзи . . . Значи тя е плакала . . .

Той — (бързо грабва писмото; единъ моментъ се двоуми, послѣ бързо съ клечка кибритъ го запалва).

Гостътъ — Нещастникъ! Ти се погребвашъ . . . Този пламъкъ вѣчно ще примрѣжда погледа ти . . . (пауза). Свърши се. Сега ти плачешъ!

Той — (истерично се хвърля на канапето и плаче).

Гостътъ — (мълчаливо се разхожда изъ стаята. Слѣдъ дълга пауза). Не забравяй утрѣшния празникъ! Ти трѣбва да бѣдешъ веселъ. Ружа скоро ще се върне и ще види сълзи по твоитѣ очи . . . Слѣдитѣ отъ изгорѣното писмо. Какъ ще ѝ обяснишъ това? Да, като че ли чувамъ шумъ! Тя! Иде!

Той — (скача бързо. Трие си очитѣ и събира малкитѣ кжсчета отъ изгорѣлата хартия. Връща се и гледа изпитателно къмъ госта). Сега?

Гостътъ — (сочи книгата). Вземи я и се пристори на задрѣмалъ... Така. Ти си готовъ. (Оттегля се къмъ кабинета. Настѣпва пълень мракъ. Пауза).

Тя — (втурва се шумно цѣла засмѣна и тържествуваща натоварена съ разни пакети. Къмъ слугинята, която е внѣ). Отнеси ги оттатъкъ! (На себе си). Тукъ е тъмно. (Запалва лампата и поглежда къмъ канапето). А, ти си билъ тукъ, на тъмно? Спишъ или мечтаешъ?

Той — (присторено). Ахъ, миличка, азъ подрѣмнахъ незабѣлѣзано надъ книгата. Но, да, да, азъ мислѣхъ . . . за тебе . . . Ти се забави... (Протрива очитѣ си, като ги крие отъ свѣтлината). Да, моя скжпоцѣнность . . .

Тя — (слѣдъ пауза разхвърля пакетитѣ по масата). Азъ купихъ ложа, ще идемъ на театъръ. Ставай по-бърже. Бихъ желала да вечеряме внѣ . . .

Той — Но . . .

Тя — Не се безпокой . . .

Той — Колко много те обичамъ! . . .

Гостътъ — (Отъ дъното безъ да се вижда). Каква лъжа! До виждане! Ха-ха-ха . . . Ха-ха-ха . . .

Тя — Ти нѣщо ми се виждашъ блѣденъ. Да не ти е лошо? ! . . .

Тѣй — Не. Какво даватъ въ театъра?

Тя — Премиера на „Блѣнъ и злато“.

Той — (Слѣдъ малка пауза става и цѣлува жена си). Моята пеперуда! Моето съкровище! . . .

Гостътъ — (задъ сцената). Ха-ха-ха . . .

Край.

